

[Axel Kristensen.]

regering af et materiale drager visse konklusioner og handler derefter, så gøres dette for det første under ansvar over for folketinget og dermed over for befolkningen, og dernæst ved befolkningen, at man med sådanne foranstaltninger tilstræber en udvikling i overensstemmelse med partiets program. Det samme gælder andre ansvarlige konklusioner som f. eks. oppositionens. Helt anderledes med 3 nationaløkonomer, valgt af en politisk minister. Deres konklusioner får et uberettiget skær af saglighed, tilsyneladende uafhængighed af en målsætning; dette vildleder befolkningen, hvis de 3 er enige, og det forvirrer, hvis de er uenige, fordi man venter et sagligt, uvildigt resultat. Man kan ikke få et uvildigt resultat, en uvildig konklusion af en nationaløkonom, fordi denne videnskab kun kan skønne over en udvikling og kun kan angive, hvad man burde gøre, hvis man stræber efter et bestemt mål, hvad der igen vil sige, at de veje, en nationaløkonom vil anviser i en given situation, afhænger af, om han tilstræber en socialistisk opbygning af samfundet eller en liberalistisk. Man foregøgler altså befolkningen en uvildig vejledning, hvor en sådan ikke findes.

Naturligvis erkender vi, at der bør være konsekvens og sammenhæng i den økonomiske politik, der føres, og som udøves af forskellige faktorer som f. eks. administration, lovgivning og erhvervsorganisationer, men vi mener, at dette i høj grad har manglet gennem lang tid, det er jo netop derfor, vi kritiserer regeringen. Jeg skal nævne nogle af de områder, hvor der handles ganske inkonsekvent og uden sammenhæng, for det hele er jo, når det kommer til stykket, en enhed.

På boligbyggeriets område stræber man efter at få tilstrækkelig mange boliger, samtidig med at man opretholder langt lavere huslejer for de gamle lejligheder end for de nye. Rent bortset fra den uret, man her øver ved at lade nogle mennesker med samme indtægt have betydelig forskel i deres udgifter, så erkender man samtidig, at man ikke kan få det fornødne overskud af lejligheder, så længe der er denne prisforskelle, handler altså her ganske inkonsekvent. Hvis jeg ikke husker meget fejl, sagde den tidligere boligminister, den nu-

værende højttærede arbejdsminister, hr. Bundvad netop dette, da han i sin tid fremsatte sit forslag om boligstøttelov.

Man foretager en byplanlægning og en zoneinddeling, der bestemmer, hvor man må bygge, og hvor man ikke må, for at få den gode økonomi frem, for at være sparsommelig med vej- og kloakanlæg. Man ønsker at fremskaffe billige byggegrunde, men fører samtidig en politik med for lille udbud, hvilket fremkalder meget høje grundpriser. På ét år er prisen her i København på grunde under 2 000 m² steget fra 17 til 34 kr., og når der tages hensyn til, at byggemodningen højst koster 6-7 kr. pr. m², vil det sige, at selve jordprisen er steget sådan noget som 2-3 gange på et eneste år. Dette er kun muligt i kraft af mangel på udbud. Man siger, at man vil fremskaffe billige grunde gennem grundværdistigningsskatten ved gennem denne at fremtvinge et udbud, men stat, kommune og de offentligt støttede boligselskaber har ikke i ét eneste tilfælde købt en grund, uden at køberen har måttet overtage denne ofte meget store skat, hvor loven tilsigter, at det skal være sælgerne, der betaler den. Man fordyrer altså i stedet for at billigøre.

Man er ganske klar over, at en stor opsparing er påkrævet, men fører en stærk inflationspolitik, idet man fører en lønpolitik, hvor lønningerne hver gang stiger stærkere end produktionen pr. mand og derfor fremkalder en kunstigt stor købeevne, der igen fremkalder prisstigninger, der atter giver pristalshævninger, hvorefter man hæver lønnen på grund af pristalstigningen, fordi man har givet for høj løn i forvejen; man får skruen uden ende til gavn for ingen og til skade for alle, og samtidig vil man over skatterne nedsætte befolkningens købeevne, hvad der naturligvis virker nedbrydende på lysten til øget indsats, på opsparevilsjen og på evnen til opsparing.

En af de værste ting, man lader løbe videre, er nok det arbejdsmonopol, som de enkelte grupper af arbejdere har på det arbejde, de traditionelt udfører, f. eks. byggefagenes arbejde. Man vil forøge byggeriet, men tillader forhold, der hindrer, at der bliver arbejdskraft nok til et tilstrækkeligt byggeri. Hvis der var fri bevægelighed på arbejdsmarkedet — jeg mener ikke, at de